

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **H. A. E. K.**, nar.,
státní příslušnost Egypt,
t. č.
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, Praha 9,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPA-18192-17/ČJ-2020-000022-ZSV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v podané žalobě kromě obecných odkazů na porušení zákonných ustanovení, které pro svou obecnost nelze považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm.

- d) s.ř.s. a proto se jimi soud nezabýval, namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav, že byl žalobce informován o stavu řízení o správním vyhoštění.
3. V rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl v soudním řízení o žalobě proti vyhoštění zastoupen advokátem, proto věděl, že jeho pobytové oprávnění zaniklo v důsledku zamítnutí odvolání proti správnímu vyhoštění. Tvrzení žalobce, že nevěděl o svém neoprávněném pobytu na území tak žalovaný označil za účelové. Shodně žalovaný označil za účelové tvrzení žalobce o nedostatku prostředků na vycestování, proti čemuž také brojí žaloba.
 4. Žalobce nečinil sporným, že jeho odvolání proti správnímu vyhoštění nabylo právní moci 6.11.2019 a tudíž s ohledem na lhůtu k vycestování, jeho oprávnění k pobytu na území ČR zaniklo dne 6.1.2020. Zda žalobce věděl či nevěděl o ukončení řízení o správním vyhoštění, není rozhodné ve smyslu jeho povinnosti opustit území ČR. Tato okolnost však může mít vliv při posuzování přiměřenosti jeho zajištění. Je ale zcela na žalobci, aby prokázal, že byly dány skutečné překážky bránící tomu, aby se dozvěděl o stavu řízení. Dané není zcela vyloučeno, ale jednalo by se o zcela výjimečné krajní okolnosti, např. typu úmrtí právního zástupce žalobce či izolace žalobce. Pouhé obecné tvrzení, že cizinec nevěděl o rozhodnutí soudu či správního orgánu, není způsobilé vyvrátit skutečnost, že úkon učiněný vůči jeho zástupci je úkonem také vůči němu samotnému. Námitka žalobce o tom, že nebyla prokázána vědomost žalobce o vzniku jeho povinnosti opustit území je nedůvodná. Je však nutné korigovat závěr žalovaného, že žalobce potvrdil, že věděl o výsledku odvolacího řízení. Přestože žalobce do protokolu uvedl, že ví o „pravomocném zrušení pobytu“, je z dalšího obsahu zřejmé, že tímto myslel pouze rozhodnutí o ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu ze dne 18.4.2019, nikoli správní vyhoštění.
 5. Tvrzení žalovaného o účelovosti nedostatku prostředků pro vycestování je nutné vnímat v kontextu rozhodnutí. Žalovaný tímto netvrdí, že tvrzení o nemajetnosti žalobce je nepravdivé, nýbrž že důvodem pro nevycestování žalobce nejsou jeho majetkové poměry, ale jeho snaha neopustit území ČR.
 6. Pokud žalobce bez jakéhokoliv zázemí a prostředků nadále setrvává na území ČR a ubytování řeší prostřednictvím hostelu (jím tvrzená cena ubytování 250 Kč za týden je zjevná nesprávnost, zjevně má být za den) je patrné, že nějakými finančními prostředky je schopen disponovat, a proto je schopen získat prostředky i na vycestování do Egypta. Soud se proto zcela shoduje s účelovostí tvrzení žalobce o důvodech, které mu bránily ve vycestování. Neboť nic nenaznačuje, že by žalobce hodlal vycestovat, přestože v důsledku rozvodu s občankou ČR si musel být vědom toho, že dojde k zániku jeho pobytového oprávnění. V této souvislosti nelze pominout, že žalobce po zajištění požádal o azyl, což vylučuje, že by jeho vůlí bylo vycestovat.
 7. Výše uvedené odpovídá i na žalobní námitku o neprokázání úmyslu žalobce neopustit území. Žalobce neučinil žádné kroky k vycestování, přestože k tomu byl povinen, proto z jeho nekonání je zjevný úmysl nevycestovat a tedy i mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Je však přítomna otázka, zda požadovaného účelu (vycestování žalobce) nebylo možné dosáhnout jinak pomocí uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
 8. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje

důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51).

9. Žalovaný se zabýval možností uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců a v souladu se skutkovým stavem (nemajetnost žalobce, pobyt v hostelu – a z toho plynoucí absence vazby na místo faktického pobytu) nenalezl řešení, které by namísto zajištění žalobce zajistilo, že žalobce následně vycestuje z ČR. Přiměřenost zajištění žalobce tak vyplývá z absence aplikovatelnosti ustanovení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců u cizince bez pobytového oprávnění, proto žalobní námitka nepřezkoumatelnosti odůvodnění přiměřenosti zajištění žalobce není přílehlavá.
10. Na straně 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval rodinným životem žalobce, žalobní námitka o absenci individualizace osobních a rodinných poměrů je proto v rozporu s obsahem odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Naopak je to žalobce, který zcela pomíjí skutečný stav jeho rodinných poměrů. Manželství žalobce bylo rozvedeno v roce 2018 z důvodu jeho fyzického napadání manželky, s dcerou se měl žalobce stýkat mimo bydliště manželky právě z důvodu obavy manželky z napadení, přesto se nikdy na místo setkání s dcerou nedostavil. Pokud žalobce tvrdí, že na území ČR má rodinné vazby, tak zcela jistě jí není vzájemná vazba s bývalou manželkou. Ve správním řízení žalobce uvedl, že dceru viděl od června 2018 pouze jednou a to po návratu z Egypta v dubnu 2019, kam dojel v červnu 2018. Dle rozhodnutí o správním vyhoštění neplatí výživné od září 2017 a dle rozsudku o rozvodu nebyl realizován styk žalobce s dcerou, nar. 2016, v období od ukončení společné domácnosti (4/2017-5/2018). Dcera žalobce tak není nijak závislá na jeho výživě a osobní péči. Jejich vzájemný vztah vzhledem k věku dcery v době opuštění společné domácnosti a absenci následného styku nenabyl kontury rodinného života. Jeho vztah k dceři tak nedosahuje intenzity, která by vylučovala nepřiměřenost jeho nuceného vycestování do země původu.
11. Soud neshledal namítané pochybení žalovaného a zároveň neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
12. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 2. 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce